

Samtykke dertil, og for det Andet, at de Laan, der ydedes, skulde forrentes og tilbagebetales i et vist Antal Aar; jeg troer endog saa, at Sjællands Stiftsøvrighed i den Henseende sagde, at de skulde forrentes og tilbagebetales i 28 Aar. Det er Stridsspørgsmaalene; derom er det, at der har været en forskjellig Opfattelse, nemlig om, hvorvidt Samtykke udfordredes af den underordnede Bestyrelse, og hvorvidt man, naar et Laan var bevilget, skulde være bunden til en Forrentning af 4 pCt. og Tilbagebetaling i et vist Antal Aar. Andet er der ikke kommet frem i de Forhandlinger, jeg har havt før i den allerførste Tid, og der har der fra Ministeriets Side slet ikke været Noget til Hinder for at bevilge Gaven i Form af et rentefrit Laan, saaledes, at der udstedes en Obligation, hvori det bestemmes, at Laanet skal tilbagebetales, naar Kirken faaer Evne og Leilighed dertil. Det er det egentlige Hovedpunkt; det, at jeg har brugt Udtrykket Gave, er kun et Incidentspunkt, om jeg saa maa sige, og jeg maa bede om Undskyldning, hvis Udvalgets ærede Ordfører har hængt sig dertil. Derpaa kommer det slet ikke an, mig er det kun om at gjøre, i Virkeligheden at faae Bidraget, at modtage Opoffrelsen; Formen er mig ligegyldig; jeg kan gaae ind paa alle Former, og intet Menneske paa Sorgen skal være villigere end jeg til at rette sig efter alle de Ønsker og individuelle Ansuelser, man i saa Henseende maatte have. Siger en Kirkeinspektion: Vi ønske at faae Laanet tilbagebetalt, kan den faae det, men saa maa den give mig noget Mere; vil den have 1 pCt. Rente, kan den ogsaa faae det, men saa maa den igjen yde et større Bidrag; siger den derimod — og det er Kernepunktet — at den vil have det forrentet med 4 pCt. og tilbagebetalt i 28 Aar, da er dette umuligt; thi dermed vil Loven være tilintetgjort. Nu ere vi imidlertid avancerede noget frem, hvad jeg naturligviis villig skal anerkjende, naaget der foreligger Skrivelser fra Sjællands Stiftsøvrighed, som jeg troer efter en juridisk Fortolkning maae opfattes saaledes, at den negter at efterkomme Ministeriets Paalæg, medmindre Ministeriet vil gaae ind paa visse af den stillede Betingelser; jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere derpaa; men

jeg maa dog bemærke dette, siden det ærede Medlem har anført, at han har læst alle Stiftsøvrighedernes Skrivelser igjennem uden deri at finde Noget, der kunde berettigede mig til de af mig gjorte Udtalelser. Det ærede Medlem maa søge det i Sjællands Stiftsøvrigheds Erklæringer; der, troer jeg, at han væsentlig vil finde det, der har berettiget mig til at bruge de Udtryk, jeg har brugt. Ligeoverfor et saa bestemt Paabud som det, der kom fra Ministeriets Side, gav naturligviis Stiftsøvrigheden efter, og den har siden indskrænket sin Virksomhed til at lade passere frem og tilbage den Opposition, som siden er reist fra Kirkeinspektionerne. Jeg har, idet jeg er gaaet ind i denne Kamp, tildeels koncentreret Spørgsmaalet til eet Punkt, jeg har holdt mig til Skjælfør. Der havde vedkommende Kirkeinspektion selv lovet et Bidrag af 200 Rd., som vi imidlertid ikke fik og ikke have faaet endnu. Da det derfor blev Inspektionen paalagt at sende dem, svarede den: Ja, vi skulle sende dem, naar vi maae faae en Obligation. Der blev derpaa svaret: Ja, en Obligation kunne I faae, men der kan ikke være Tale om Forrentning og Tilbagebetaling til bestemt Tid, og ved Siden deraf blev der fastsat en bestemt Termin, jeg troer den 10de November, inden hvilken Beløbet skulde være affendt. Inspektionen kom, efterat denne Termin var forløben, og spurgte, om det ikke kunde beroe med Bestalingen, indtil den Lov, som her foreligger, var gaaet igjennem. Svaret derpaa var, at der fastattes en yderligere Termin, og jeg bestemte, i Genhold til den Myndighed, Ministeriet har, efter hvad ogsaa det ærede Medlem erkjender, en daglig Mulkt, under hvilken de haade at affende det Beløb, som er dem paalagt. Jeg anseer derfor heller ikke Indførelsen af Bestemmelsen om Twangsansvendelse i denne Paragraf for at være paa nogen Maade nødvendig, idet jeg ogsaa troer, at man allerede har denne Myndighed, og ligeoverfor saadanne Ansuelser som dem, der ere gjorte gjældende af Udvalgets ærede Ordfører om Forholdet mellem Over- og Underordnede, priser jeg mig ogsaa lykkelig ved at have denne Myndighed, thi ellers veed jeg virkelig ikke, hvorledes det skulde gaae, naar den høieste lokale Øvrighed har saadanne An-